

Provisionalment: Plaça Jordi de Sant Jordi -
GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

El cocinero de los últimos deseos
Japó, 2017

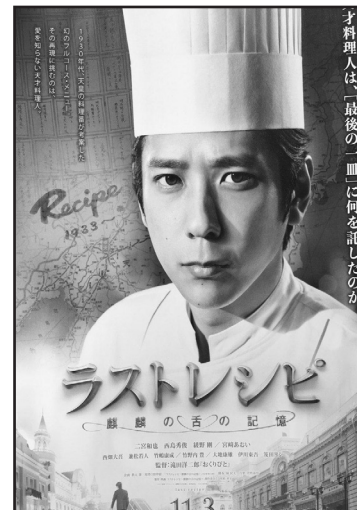
Direcció: Yôjirô Takita
Intèrprets: Kazunari Ninomiya,
Hidetoshi Nishijima, Go Ayano

Durada: 126 min.

Gènere: drama

Idioma: japonès

Data d'estrena: 30/08/19

Joc de pistes per descobrir una història

Amb una barreja d'emotivitat melodramàtica i d'extravagància còmica, el director japonès Keiichi Tanaka va aconseguir arribar a un públic ampli i fins i tot va rebre un Oscar, a la millor pel·lícula de parla no anglesa de l'any 2008, amb "Okuribitu" ("Despedidas"), en què un violoncel·lista sense feina recupera el gust per la vida treballant d'enterramorts. Una dècada després, Tanaka aporta una pel·lícula amb un cuiner que ha perdut el gust de ser-ho (i semblaria que fins i tot per la vida) havent arruïnat el seu restaurant a causa d'un excés de perfeccionisme i d'una experimentació culinària que, amb una exigència extrema i sense voler complaure el gust de ningú, ha foragitat clients i personal. Continua, però, fent de cuiner perquè té un do certament excepcional (sap fer un plat havent-lo menjat només una vegada i fins i tot a partir d'una descripció del sabor) que aprofita per satisfer el desig dels seus clients a un preu caríssim amb el qual pagar els seus deutes. "El cocinero de los últimos deseos" ho és perquè els seus clients són persones pròximes a la mort que, amb diners per pagar-ho i mantenint capacitats gustatives, volen retrobar el sabor ideal del seu plat preferit. Un repte que el cuiner supera fàcilment (tot i que ha de ser fidel a la memòria sensitiva d'un altre) sense recuperar el desig de cuinar. Es una hipòtesi de ficció una mica forçada, però, de fet, és un pretext per obrir-se a una altra història que, apuntada amb les imatges inicials que remetien a una casa d'orfes, comença a introduir-se quan el cuiner desanimat (interpretat per un actor molt famós al seu país, Kazunari Ninomiya, amb un semblant hieràtic) rep l'encàrrec de trobar les receptes que un altre cuiner va elaborar en vista a un banquet imperial que havia de celebrar-se a la Manxúria annexionada i, de fet, ocupada pel Japó als anys 30 del segle passat

És així que, basant-se en una novel·la de Keiichi Tanaka, aquest film de Yojiro Takita va desenvolupant la història que sembla que l'importa més: aquella que

mostra un cuiner idealista, convençut que la cuina és un llenguatge universal que pot aportar felicitat i agermanar tothom, en conflicte amb la realitat cruel d'un món en què la cobdícia dels Estats separa i enfronta les persones; la història amb un rerefons polític d'un cuiner que s'enriqueix amb la vida i les aportacions dels altres, abandonant la idea que la creació és una aventura solitària, però que també descobreix que és un instrument al servei de les intrigues i l'ambició d'un Imperi que ha ocupat un territori. L'espectador va descobrint la història "amagada" a mesura que, a través d'una mena de joc de pistes no exempt de paranys i de revelacions sorprenents, ho fa el "cuiner sense desig dels últims desigs", que se sent emmirallat en l'altre cuiner i, com pot suposar-se, afrontarà un procés d'autoconeixement i de (re)coneixement de la seva identitat vinculada a una determinada genealogia familiar. Amb elements dramàtics clarament fulletonescos, el mecanisme narratiu, doncs, és desplega com un joc de pistes o s'estructura a la manera de caps xineses que van obrint-se amb personatges que relaten la història des de diferents perspectives, donant-li la volta, obrint noves significacions. Es així que va desenvolupant-se una doble trama de conspiracions i intrigues en el passat i en el present que van confluint. Mentrestant, s'esdevenen una sèrie d'exclamacions estàtiques a propòsit d'uns plats que desitjaríem provar i que el cinema només ens permet imaginar.

Imma Merino

Col·lectiu de crítics de cinema de Girona